

Červená čiapočka

Kde bolo, tam bolo, bolo raz malé dievčatko. A dievčatko malo starú mamu. Bývalo v dedine a stará mama v neďalekej hore.

Stará mama uplietla raz svojej vnučke červenú čiapočku. Čiapočka dievčatku tak pristala, že každý, kto ho v nej uvidel, sa pýtal :

„ Červená Čiapočka, kde ideš ? Červená Čiapočka, čo nesieš ? ”

Dievčatko sa s každým pekne rozprávalo, preto ho mal každý rád. Aj toto meno mu dávali len z lásky. Napokon ho nik inakšie nevolal, len Červenou Čiapočkou.

Raz mamička povedala dcérke:

„ Červená Čiapočka ! Ochorela nám stará mama, zanesieš jej obed.”

Červená Čiapočka poznala dobre cestu k starej mame. Neraz jej už niesla čerstvý chlieb alebo mlieko. A stará mama vždy mala pre ňu nejaký cukríček.

Mamička doniesla košík, pokládla doň kastróliky, hrnček, chlieb a ovocie. To všetko zakryla obrúskom a podala dievčatku:

„ Cestou sa mi nikde nepristavuj ! ” napomenula dievčatko.

„ Nie, nie ! Pôjdem rovno k starej mame.” sľubovalo ono.

A tak si ide Červená Čiapočka chodníkom hore. Ide, ide – stretne ju vlk. Ona nevedela, aký je vlk zlý. Pekne sa mu poklonila:

„ Dobrý deň, vlčík !”

„ Dobrý deň, Červená Čiapočka! Kdeže ideš, kde ? ”

„ Ochorela nám stará mama, nuž nesiem jej obed.”

„ A kdeže ti býva ? ” spýta sa vlk a už v mysli kuje zlé-nedobré.

„ Tu v hore, v malej dreveničke.” odpovie Červená Čiapočka.

Vlk sa jej na všetko o starej mame povypytoval a myslel si pritom: Hehe ! Najprv zjem starú mamu, potom i túto Čiapočku! Od spokojnosti sa oblízal a nahlas povedal:

„Pozri, koľko tu kvetov! Natrhaj z nich starej mame.”

Mamička dievčatku prikázala nikde sa nepristaviť. Ale či by bol hriech natrhať kvetov? Akú radosť by spravila starej mame! A lúčka je ozaj samý kvet! Biele krále, červené klince, belasé zvončeky...

Červená Čiapočka položí košík na trávnu a ide trhať.

Vlk sa ticho vytratil.

Červená Čiapočka trhá zvončeky, hľadá nezábudky. Zachodí vždy hlbšie do hory.

A vlk zatiaľ našiel domček, zabúchal na dvere.

„Kto je?” ozve sa stará mama zdnuká.

„To som ja, Červená Čiapočka! Nesiem vám obed!” hlási sa vlk hlasom tenkým, ako len vládze.

„Stisni len kľučku, babuľka! Dvere nie sú zamknuté.”

Vlk stisol kľučku, vošiel do izby. Stará mama leží v posteli pri obluku. Vlk za ňou skočil a – ham! už starej mamy nebolo.

Potom si na hlavu uviazal jej čepiec, oblok zastrel záclonou a ľahol si do postele.

Keď Červená Čiapočka natrhala dosť kvetov, našla stratený chodník a s košíkom na ruke cupkala k starej mame. Keď prišla k domčeku, zaklope na dvere a volá:

„Stará mama, stará mama! Otvorte, nesiem vám obed!”

„Stisni len kľučku, babuľka! Dvere nie sú zamknuté,” napodobní vlk starú mamu.

Červená Čiapočka vojde dnu, a v izbe polotma. Ide s košíkom k posteli. Vidí slabo, ale i tak sa jej zdá dnes stará mama čudná.

Díva sa na ňu, a odrazu povie:

„Joj, stará mama, aké vy máte veľké uši!”

„To preto, aby som ťa lepšie počula!” zahuhle vlk.

O chvíľu dievčatko zas povie:

„Joj, stará mama, aké vy máte veľké oči ! ”

„ To preto, aby som ťa lepšie videla ! ” zahuhle vlk zase.

„ A prečo máte také veľké ústa ? ”

„ To aby som teba ľahšie zjedla ! ” povie vlk a – ham ! – už je i Čiapočka tam !

„ Ej, bola to za hostinka ! ” povedal si vlk. Pohladkal si plné brucho a rozvalil sa navrch na perinu. O chvíľu už chrápal. Chríff ! Chríff !

Šiel okolo horár. Bol to dobrý sused starej mamy. Keď už bol pri dreveničke, vidí dvere dokorán a zdalo sa mu, že dnu ktosi drevo píli : chríf ! chríf ! Vojde dnu, pozrie na posteľ – a len ho tak myklo ! Hneď ten vedel, kto je v čepci ! A vedel aj, čo sa to tu stalo. Vzal zo stola nožnice a nastrihol vlkovi brucho. V rozstrižku sa pohne noha v žltej topánočke. Horár chytro strihal ďalej a naraz : hop! Vyskočila odtiaľ Červená Čiapočka a za ňou i stará mama.

„ Hu, ako tam bolo dusno ! ” povie Červená Čiapočka. A od radosti, že je vonku, vybozkávala milého ujka na pichľavé fúzy.

Starej mame hneď choroba prešla. Dlho sa neradili, ale všetci traja nanosili veľkých skál. Skaly povkladali vlkovi do brucha a brucho dobre zašili. Potom sa pokryli a dávali pozor, čo bude vlk robiť.

Onedlho sa vlk zobudí a zívne.

„ Uf, ” zafučí, “ ale som sa dnes objedol ! A smädný som ! Taký smädný ! ... Musím na studničku ! ... ”

Fučiac sterigá sa z postele a ide. Za ním ticho horár, stará mama a Červená Čiapočka.

Vlk nevládze. Čo krok, to sa mu podlomia nohy. K studničke sa len po biede dovlečie. Nachýli sa, smädno začne piť, a naraz – čľups ! Padol do studničky. Ťažké staly sa mu v bruchu prevážili a stiahli ho dolu. Studnička bola hlboká a vlk sa utopil.

Horár, stará mama a Červená Čiapočka sa veselo vrátili domov.